

En
Stund
på
jorden

A stylized illustration of a blue bird, possibly a sparrow or similar small bird, standing and facing right. The bird is drawn with simple black outlines and filled with a solid blue color. It has a small beak, a dark eye, and three-toed feet. The bird is positioned in the lower half of the cover, overlapping the word 'jorden' in the title.

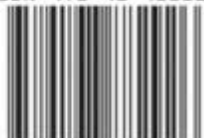
ISABELLA MURRAY

Solveig och Ella möts sent i livet i svindlande kärlek. Ella är präst och Solveig rosenterapeut och körledare till människor som tror att de inte kan sjunga. 30 år efter ett första kärleksmöte, stämmer de träff i sakristian. Femtonåriga fostersonen Simons mamma sitter i fängelse för att ha dödat Simons pappa. Vikingahunden Torgrim tröstar sina människor.

Isabella Murrays gripande och varma kärleksroman handlar om liv och död, kärlek, förlust och sorg och om skönheten i det djupt mänskliga. Det är en rolig och innerlig berättelse med både allvar och tillförsikt. En bok om att åldras i förundran och tacksamhet över att ha fått vara med om alltsammans.

Lassbo Förlag
FÖR BERÄTTELSEN I DIG

ISBN 978-91-988829-2-6

9 789198 882926 >

En stund på jorden

Isabella Murray

En stund på jorden 1:a Upplagan 2024

Lassbo Förlag, Göteborg.

www.lassboforlag.se

ISBN: 978-91-988829-2-6

© Isabella Murray 2024.

Materialet i denna bok är skyddat enligt upphovsrättslagen.

Redaktör: Josefin Lassbo

Omslag: Linda Pabst

Grafisk form: Edita Ramoniene

Tryck: Scandinavian book, 2024.

<https://scandinavianbook.se/>

FÖRORD

Tack alla kära vänner som bidragit till att detta blev en roman till sist! Tack livet för alla upplevelser. En bok blir till när den blir läst.

*”Det är ett sorgearbete att leva.
Om man inte förstår det blir man aldrig glad.”*
/Kristina Lugn

Januari månad 2024 i Göteborg, Isabella Murray.

KAPITEL 1

DET HADE KUNNAT vara på ett helt annat sätt. Jag är gammal nu, minnesbilder böljar framåt och bakåt som vågsvall. Jag är i början av slutet, jag anar tillit. Om detta vill jag skriva. Ibland undrar jag om jag fortfarande finns bland de levande. De som redan dött är alltmer levande i mig.

Käraste Solveig, jag är fortfarande bland de levande. Ändå känner jag dina händer som stryker över min rygg dag och natt.

Nu vill jag berätta om oss innan allt är glömt.

Det hördes skratt inifrån sakristian.

Det skrattades där inifrån och en bh hade kastats högt upp i takkronan.

Jag minns det som om det vore alldeles nyss. Jag arbetade fortfarande som präst i Oscar Fredriks församling. Det hade bara gått några dagar efter att vi råkat ställa oss i samma kö i saluhallen.

Vi fick syn på varandra och mindes ett gudomligt möte minst trettio år tillbaka i tiden. Efter det hade vi levt olika liv.

Nu såg vi glatt överraskat på varandra och bestämde oss omedelbart för att vi ville ses igen.

När jag berättade att jag arbetade i Oscar Fredriks församling, skrattade Solveig och sa: ”Då kan vi träffas på måndag, jag startar en kör i den kyrkan då. Ska vi ses vid tretiden i sakristian så hinner vi prata mer, kören börjar klockan fem”.

Jag hade sorgesamtal som väntade och Solveig skulle också i väg men vi kramade om varandra och det jublade i mig vid tanken att på måndag eftermiddag skulle vi ses. Äntligen.

Den där gången för över trettio år sedan deltog vi båda i en av alla de där demonstrationerna mot kärnkraft, en marsch till Barsebäck. Vi ville stoppa kärnkraften och vandrade, sjöng och protesterade tillsammans med hundratals eller kanske tusentals andra.

Jag minns inte riktigt hur det gick till, men vi fastnade i varandras blick och började prata i mun på varandra om ingenting. Plötsligt blev vi hur modiga som helst och smög i väg från alltsammans, den där tröttsamma protestmarschen där vi ropat slagord tills rösterna inte längre höll. I stället för att gå hela vägen fram till kärnkraftverket, stannade vi bakom en lada, du och jag. Vi slängde oss i gräset, nu ser jag det framför mig. Din hud smakade sol, och du viskade att jag smakade hav.

Där var insekter som surrade och talkörerna tystnade när det långa tåget försvann i fjärran. Vi sa nästan ingenting, men våra kroppar jublade. Jag tror vi liftade till Malmö framåt kvällen och sedan skildes vi åt. Vi tog tåg åt olika håll tillbaka till våra respektive liv. Jag hade nyss träffat Anders. Han och jag skulle flytta ut på landet och bli mänskensbönder.

Vi är inte lesbiska, påminde vi oss, du och jag. Det här var bara ett underbart undantag, en present av livet. Nästan för bra för att vara sant.

Efter vårt möte i saluhallen försökte jag minnas mer från vårt första möte där i slutet av sjuttioalet, men det är som långa ledsna minnesluckor. Jag bodde i Göteborg tillsammans med Anders i Haga och du pluggade i Stockholm. Alldeles obegripligt så här i efterhand, hur vi bara kunde avstå varandra.

Jag läste till präst i Uppsala och du blev lärare på högstadiet och utbildade dig under åttiotalet till Rosenterapeut. Sedan fick du barn med Janne som du träffade i Indien hos den där gurun Osho som jag också lyssnat till. Du var där samtidigt med Ted Gärdestad, minns jag att du sa. Våra livstrådar vävdes nära varandra den här tiden, men vi möttes aldrig. Du fick bröstcancer när dina barn var tio och sexton år och du trodde att du skulle dö.

När behandlingarna var över och du överlevt bestämde du dig för att skiljas från Janne och att lära dig sjunga på Alla kan-institutet i Stockholm. Nu bodde du själv i Göteborg, gav rosenbehandlingar och skulle starta en ny kör i min kyrka på måndag. Det var ett mysterium att vi inte mötts förrän nu.

Ja, lite hann vi alltså avhandla där i saluhallen från våra levda liv och det skulle komma att gå ytterligare fyra långa dagar, innan vi äntligen fick mötas igen, där i sakristian.

Jag har alltid varit en sökare. När jag började läsa teologi och religionshistoria i slutet av sjuttioalet var jag ganska övertygad ateist men det höll jag tyst om.

En dag hade jag en så stark Gudsupplevelse i samband med en väninnas begravning, att jag helt enkelt kapitulerade och bestämde mig för att bli präst i alla fall.

Dessförinnan motiverade jag mina teologistudier med att jag ville förstå det som inte gick att förstå och varför skulle inte en kvinna kunna bli präst förresten?

Det var dessutom ett bristyrke. Jag tänkte på den där indiska gurun Bhagwan Rainesh som jag lyssnat till så mycket medan jag läste teologi. Han bytte namn senare till Osho.

Han brukade säga att ett *she* innehöll ett *he* och att det maskulina alltid rymdes inuti det feminina. Precis som att en kvinna skapar pojkbarnet eller mannen inom sig, i sin livmoder. Det var anledning nog att kvinnor förtrycktes över hela jorden, menade han.

Ren och skär avund. Kyrkan behöver verkligen få in frisk luft bland allt gammalt skräp och kvinnoförtryck.

Det jag tycker är värst med kyrkligheten är det där med *jag fattig syndig människa*, när det viktigaste i kristendomen är kärleken till sin nästa och att alla människor är älskade precis som vi är.

Min välsignelse lyder: "I Skaparen, befriaren och livgiver-skans namn, amen". En del församlingsmedlemmar retar sig på det men det står jag för och Gud har aldrig klagat.

Som sagt, det hördes skratt inifrån sakristian. Solveig hade slängt sin behå högt upp i ljuskronan där den fastnat, förargligt nog. "Vi tar den sedan, inte nu", suckade jag och lyfte på silikonbröset som klistrat fast sig i hennes armhåla, lite svettigt som det var i behån.

"Du, vilken tur att vi inte är tjugofem, då hade jag dött av skam att bara ha ett bröst", skrattade Solveig.

”Vad är klockan? Kören kommer klockan fem.”

”Hon är kvart över fem, vi måste få ner behån, jag hämtar en stege.”

Så bankade det på dörren till sakristian och med röda kinder och bultande puls gick jag och låste upp dörren. I handen höll jag Solveigs bröstprotes.

Solveig hade precis berättat hela sin cancerberättelse och jag ville bara röra vid hennes ärr. Vi skojade om bröstprotesen och om hur det skulle uppfattas om jag plötsligt hade tre bröst och hon bara ett. Ja vi smakade på vår attraktion, erkände den, men mest lekte vi. Den här gången fanns det ingen återvändo, det var vi båda helt övertygade om. Men nu bankade det alltså på dörren.

KAPITEL 2

KYRKVAKTMÄSTARE BENGT ÅNGRAR sig i samma sekund som han tittar in i sakristian. Det här vill han inte vara med om. Prästen – det vill säga jag – som alltid har verkat vara en trevlig och jordnära person, står nu här i dörren till sakristian och ser oanständigt lycklig ut. Vad är det människan håller i handen för något konstigt, en vit klump?

Han tänker plötsligt på semlor eller kanske är det vaniljbul-lar, lite grann påminner den där vita påsen om en sådan, men det här är något annat.

Något som en präst inte borde ha i handen. Bengt blir väldigt generad, utan att förstå varför. Han har väl inget att skämmas för, ändå skäms han och känner hur öronen brinner. Han harklar sig irriterat.

”Nu har kören stått och väntat en hel kvart, vad är det som pågår härinne?”

”Förlåt det är mitt fel, vi har så mycket att tala om, du förstår vi träffades en gång när vi var unga”, mumlar jag och försöker stänga till dörren. Solveig står bortvänd med naken rygg under takkronan. Bengt som nu hämtat sig lite, stirrar

allvarligt och koncentrerat på den vita klumpen i min hand och säger: "Vad är det där?"

"Äsch, jag skulle bara prova hur det är att ha tre bröst, Solveig har ju egentligen bara ett", försöker jag stillsamt förklara medan jag letar efter prästkragen som inte heller den är på plats. Solveig tar tag i en mässhake och håller den framför sin nakenhet.

Hon kliver fram till Bengt och säger: "Jag råkade tappa min behå uppe i ljuskronan, vet du var det finns en stegen? En del människor blir så generade om jag visar mig med bara ett bröst, så det är bäst att vi får ner den. Annars sitter inte protesen fast förstår du."

Nu slappnar kyrkvaktmästaren av en smula och hjälper till att få ner behå. Han tänker att den nya körledaren är vacker och konstigt nog ser hon alldeles normal ut, trots den mycket onormala situationen. Hon har halvlångt mörkt hår och intensivt mörkblåa ögon med påfallande många skrattrynkor i ansiktet. Hon är väl ändå i femtioplusåldern funderar han, är inte fruntimmer i klimakteriet då? Eller borde varit för länge sedan? Aningen mager visserligen, Bengt föredrar fylligare fruntimmer. Nu skäms han igen, så klart ska han inte tänka på hur hon ser ut, fy för den lede, han är verkligen inte sådan.

Så skönt att han vet exakt var stegen finns och kan hjälpa damerna att få ner vad det nu är som hamnat däruppe. Än en gång brinner det i örönen, för visst är det en behå? Varför i all sin dar befinner den sig uppe i ljuskronan? Hur kan den ha hamnat där?

När Solveig nu fått sina bröst på plats innanför kläderna, fortsätter jag att lite nervöst plocka runt och sortera bland

nattvardsvinerna. Det är viktigt att det finns både madeira och alkoholfritt vin inför kommande nattvard. *Kristi kropp för dig utgiven. Kristi blod för dig utgjutet.*

Pulsen dunkar fortsatt snabbare än normalt och jag önskar att du och jag hade stämt träff hemma på Seglaregatan istället för här i kyrkan. Jag skärper mig maximalt att bara tänka på vin, hur flaskorna ska stå på olika hyllor för att undvika sammanblandning. Jag har god lust att hålla upp ett rejält glas madeira till mig själv.

Det är viktigt att hålla reda på vilket vin som är vilket, de har AA-möten i kyrkan varje onsdag. Det skulle bli katastrof om det serverades alkoholfritt till syföreningstanterna och alkohol till de nyktra alkoholisterna. Lite som att servera smågodis till diabetiker, eller oxfilé till veganer, funderar jag medan det pirrar av varm bubblande lust i hela kroppen.

Alkoholen måste stå väl inlåst beslutar jag och ställer madeiran två hyllplan upp. Jag koncentrerar mig.

Så tittar jag bort mot Bengt. Han har artigt vänt ryggen till medan Solveig sätter på sig sin behå med protesen på plats. Han är en fin människa jag hoppas verkligen att han ska stå pall för den här incidenten och inte rapportera mig till domkapitlet.

Bengt harklar sig och säger som det är. Han har gått och tänkt hela dagen på hur mycket han längtar efter att få vara med i en kör och sjunga. Det har stått i annonsen att det är en kör för alla som vill sjunga, men tror att de inte kan eller får det. Bengt inte bara tror, han vet sedan urminnes tider

att han varken kan sjunga, laga mat eller stoppa strumpor. Visserligen stoppar ingen strumpor nu för tiden, men ändå.

Så nu tar han mod till sig och frågar Solveig: "Skulle jag kunna få vara med och sjunga fast jag inte kan, min pappa slog mig alltid om jag sjöng hemma. Jag minns att jag tyckte om att sjunga innan pappa förbjöd mig."

"Du är så välkommen, nu måste vi skynda oss", säger Solveig som nu har satt på sig en grön kofta och ser alldeles anständig ut.

Så går Solveig och Bengt ut i kyrkan där en brokig samling sitter och väntar i de bakersta raderna.

"Välkomna allesammans och förlåt att ni fått vänta, jag glömde bort tiden en aning när jag träffade er underbara präst Ella. Kom fram allihop så står vi här framför altaret i en ring, vi ska snart börja sjunga. Jag är så stolt över att vi står här tillsammans, vi kommer att bli en fantastisk kör!" fortsätter Solveig.

"Igår när jag tänkte på att jag skulle hit idag och träffa alla er som anmält er till den här kören, så tänkte jag på musikundervisningen när jag var barn."

Så inleder Solveig och vartenda ansikte öppnar sig därinne i kyrkan. Varenda en av dem bär på sin gamla skam, att inte kunna sjunga och att aldrig ha fått känna sig tillräckligt bra. Här står nu en livs levande människa i slitna jeans och stickad grön kofta med elefanter på och påstår sig vara stolt över att träffa just dem. Alla deltagarna som tror att de inte kan eller får lov att sjunga. Ja, vad ska det bli av detta?

Bengt är också där; han stirrar oavbrutet okontrollerat på Solveigs båda bröst som ser alldeles normala ut under koftan. Han har ändå med egna ögon sett att det ena bröstet, eller kan det ha varit det andra, för en stund sedan befann sig i handen på prästen.

”Vi börjar med att sjunga var och ens namn”, säger Solveig ”och nu lämnar vi alla gamla idéer om hur det ska låta när vi sjunger. Jag vill att ni tar i från tårna och ropar, sedan kan ni viska, brumma och humma som ni har lust. Prova att väsnas på alla möjliga omöjliga sätt. Vi börjar med ditt namn Bengt. Högre, lägre, starkare, svagare.”

Det harklas, hostas, fnissas och sjungs och Bengt både bleknar och rodnar och det far igenom honom ett oändligt antal minnesbilder som han genast glömmer igen. Han vet inte om han själv är med och sjunger sitt namn, han vet bara att det är som en fantastisk omfamning att stå här i kyrkan och höra alla dessa människor sjunga just hans namn. Han är alldeles överväldigad.

”Visst är det härligt att höra sitt namn, nu fortsätter vi med dig Karin.” Solveig ler och så fortsätter kören sin första träff med att sjunga allas namn.